

Todėl Komisija daro išvadą, kad Slovakijos Respublikos argumentams, pateiktiems per ikiteisminę procedūrą šioje byloje, negalima pritarti ir dar kartą patvirtina savo poziciją, kad Slovakijos Respublika neįvykdė savo išpareigojimų, nurodytų ieškinyje.

- ⁽¹⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 810/2009, nustatantis Bendrijos vizų kodeksą (Vizų kodeksas) (OL L 243, 2009, p. 1).
- ⁽²⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 610/2013, kuriuo iš dalies keičiami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 562/2006, nustatantis taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Bendrijos kodeksą (Šengeno sienų kodeksas), Konvencija dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo, Tarybos reglamentai (EB) Nr. 1683/95 ir (EB) Nr. 539/2001 bei Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (EB) Nr. 767/2008 ir (EB) Nr. 810/2009 (OL L 182, 2013, p. 1).

**2018 m. rugsėjo 28 d. Amtsgericht Kehl (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą
byloje Staatsanwaltschaft Offenburg / UY**

(Byla C-615/18)

(2018/C 445/11)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Amtsgericht Kehl

Šalys pagrindinėje byloje

Staatsanwaltschaft Offenburg

prieš

UY

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Europos Sąjungos teisę, visų pirma Direktyvą 2012/13⁽¹⁾ ir SESV 21, 45, 49 ir 56 straipsnius, reikia aiškinti taip, kad jai prieštarauja valstybės narės teisės norma, pagal kurią tik todėl, kad įtariamojo gyvenamoji vieta yra ne šioje, o kitoje valstybėje narėje, leidžiama baudžiamojoje byloje nurodyti įtariamajam paskirti asmenį, įgaliotą priimti įtariamajam adresuotą baudžiamąjį įsakymą, dėl ko baudžiamasis įsakymas įgyja *res judicata* galią ir sukuriama teisinė sąlyga bausti įtariamąjį už vėlesnius veiksmus (įsiteisėjęs sprendimas yra kitos normos taikymo sąlyga), net jei įtariamasis faktiškai nieko nežinojo apie baudžiamąjį įsakymą, o faktinis įtariamojo supažindinimas su baudžiamuoju įsakymu neužtikrinamas panašiu lygmeniu, kaip jis būtų užtikrinamas baudžiamąjį įsakymą įteikiant tuo atveju, jei įtariamojo gyvenamoji vieta būtų šioje valstybėje narėje?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: ar Europos Sąjungos teisę, visų pirma Direktyvą 2012/13 ir SESV 21, 45, 49 ir 56 straipsnius, reikia aiškinti taip, kad jai prieštarauja valstybės narės teisės norma, pagal kurią tik todėl, kad įtariamojo gyvenamoji vieta yra ne šioje, o kitoje valstybėje narėje, yra leidžiama baudžiamojoje byloje nurodyti įtariamajam paskirti asmenį, įgaliotą priimti įtariamajam adresuotą baudžiamąjį įsakymą, dėl ko baudžiamasis įsakymas įgyja *res judicata* galią ir sukuriama teisinė sąlyga bausti įtariamąjį už vėlesnius veiksmus (įsiteisėjęs sprendimas yra kitos normos taikymo sąlyga), o persekiojant už šią nusikalstamą veiką įtariamajam skiriamos subjektyviu požiūriu didesnės pareigos savo iniciatyva dėti pastangas faktiškai sužinoti apie baudžiamąjį įsakymą, nei pareigos, kurias įtariamasis turėtų, jei jo gyvenamoji vieta būtų šioje valstybėje narėje, dėl ko atsiranda įtariamojo baudžiamojo persekiojimo už aplaidumą galimybė?

⁽¹⁾ 2012 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2012/13/ES dėl teisės į informaciją baudžiamajame procese (OL L 142, 2012, p. 1).